

skulde forhindre de Garrotteringer, som for et halvt Aar siden vare hørte op. En saadan Tale er ganske urimelig og meningsløs. De Beviser, det ærede Medlem er fremkommen med, ere ikke en sur Sild værd, og jeg maa bede det ærede Medlem fremkomme med et bedre Bevis.

Jeg er gaaet en anden Vej for at skaffe Oplysninger om disse Spørgsmaal, jeg har ladet foretage en Henvendelse til Embedsmænd i det engelske Indenrigsministerium, hvorunder alle disse Sager sortere, netop af Hensyn til denne Paastand, som er kommen frem om, at Garrottertilfældene vare forbi, den Gang Garrotteloven blev vedtagen. Jeg har da faaet den Oplysning, at de lærde ere uenige. Det har været og var i lange Tider noget, som alle, der kende til de Forhold, vare paa det Rene med og vare enige om, at Forbrydelsernes Antal vel var blevet mindre, men at Forbrydelserne langt fra vare ophørte paa den Tid, Loven udkom. Tilbagegangen i Forbrydelserne, før Loven udkom, tilskrives den Omstændighed, at disse Forbrydelser selvfølgelig vakte en overordentlig stor Opsigt. Det maatte jo vække en overordentlig stor Opsigt i en By som London, at der der Gang efter Gang kunde finde røveriske Overfald Sted, uden at det, selv om man fandt Gerningsmændene, var muligt at forhindre Gensigelser. Man gjorde da det, som laa lige for, at man skærpede og forøgede Polititilsynet, og dette skærpede og forøgede Polititilsyn havde den samme Virkning, som et skærpet og forøget Polititilsyn havde ved en senere Lejlighed, nemlig ved Mordepidemien i Whitechapel, at Forbrydelserne bleve sjældnere, der blev færre af dem, men de holdt dog ikke op, eftersom det ikke er muligt ved Politi at bevogte en By som London fuldstændig. Forbrydelserne hørte først fuldstændig op, den Gang Garrotteloven var bleven vedtagen, og da den havde virket i nogen Tid.

Jeg skal føre Beviset for, at Forbrydelserne ikke vare hørte op, ud af selve Garrotteloven, jeg holder den her i min Haand. Den er af 13. Juli 1863 og fortæller, at medens den og den Lovbestemmelse, der indeholder Straf for Personer, som begaa Røveri eller Overfald med Forsæt om at foretage Røveri, og den og den Lov, som indeholder Bestemmelser om, at de, der søge at kvæle nogen for at begaa Røveri, fastsætter, at Forbryderen efter Rettens Skøn skal holdes i Fængsel paa Livstid eller for en hvilken som helst Tid, ikke mindre end 3 Aar, eller skal fængsles

med eller uden haardt Arbejde for en Tid ikke overstigende 2 Aar med eller uden Enkeltcelle, medens altsaa de Straffe, der bestemmes ved disse Lovbestemmelser, ere utilstrækkelige til at afholde fra Voldsomhedsforbrydelser, saa bestemmes det herved Derefter kommer saa Bestemmelser om Anvendelse af Legemsstraf som Tillæg til disse ret langvarige Fængselsstraffe, jeg har nævnt. Altsaa, i Loven 1863 siges det udtrykkelig, at de tidligere Lovbestemmelser ikke have været tilstrækkelige til at afholde Folk fra disse forskellige Forbrydelser, og at man derfor indfører denne yderligere Tillægsstraf. Deri ligger jo Beviset saa tydeligt, som tænkes kan, for, at Garrotteringerne ikke vare hørte op, den Gang Loven udkom. Jeg har for øvrigt al Grund til at tro, at med alle disse Paastande, der særlig fra Modstandere af Pryglestraffen ere komme frem om, at Garrotteringsforbrydelserne vare hørte op, allerede længe før Garrotteloven udkom, og hørte op paa den romantiske Maade, som det ærede Medlem fremstillede, og som har været fremstillet baade i Assessor Grams Foredrag, i den gule Bog (*Alfred Christensen*: Ja, jeg har ikke fundet paa det!) — nej selvfølgelig — og i det engelske Stridsskrift osv., forholder det sig paa den Maade, at en Gang, da en engelsk Politinspektør, som havde haft noget med disse Garrotteringsforbrydere at gøre, gik af, satte han sig hen og skrev sine Memoirer og fortalte Historien paa den Maade. Vi vide jo alle, at en Politimands Memoirer due ikke noget, naar de ikke ere spændende, eller der ikke er dygtig med Romantik og den Slags i dem, og han rykkede da for første Gang frem med den Historie om den mageløs snilde og kloge Maade, hvorpaa det engelske Politi — nemlig han selv — havde faaet alle disse Garrottere udleverede og straffede. Lad nu dette staa ved sit Værd. Faktum er, at selve Indholdet af — jeg havde nær sagt min ærede Modparts — det ærede Medlems Beviser godtgør, at det ikke kan være rigtigt. Selve Indholdet af Garrotteloven godtgør ogsaa, at Beviserne ikke ere rigtige.

Men nu kommer jeg yderligere til det, som jeg særlig vil lægge Vægt paa, det er, at det her i denne Forbindelse slet ikke kommer saa meget an paa, om det var denne Garrotterlov, der bragte Garrotteringsforbrydelserne til Ophør eller ikke, det er ikke det, der er Hovedsagen. Nej, Hovedsagen er, at Englænderne i 40 Aar have haft Legemsstraffen som et fast Led i